Küçük Mirketin Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Mirketin Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş, güneşli savanada, altın sarısı otların ılık esintide dalgalandığı yerde, küçük bir mirket arka ayakları üzerinde dimdik duruyordu. Kum rengi tüyleri güneş ışığında parlıyor, parlak kehribar gözleri ufku tarıyordu. Küçücüktü, ucu koyu renkli uzun ince bir kuyruğu vardı ve kendini biraz yalnız hissediyordu. "Acaba biri benimle oynamak ister mi?" diye fısıldadı rüzgâra.

Tam o sırada gökyüzünden bir hışırtı geldi. Bir boynuzgaga süzülerek aşağı indi ve yakınlara kondu. Parlak siyah beyaz tüyleri ışıldıyor, uzun kıvrık sarı-turuncu gagası bir gülümseme gibi görünüyordu. "Merhaba, küçük dostum!" diye neşeyle seslendi. Mirket kehribar gözlerini kırpıştırdı ve minicik bir adım geri çekildi. Utangaçtı ama boynuzgaganın parlak sarı göz lekesi içini ısıttı.

"Ben buralarda yeniyim," dedi boynuzgaga. "Benimle keşfe çıkmak ister misin?" Mirketin küçük yuvarlak kulakları dikildi. Yavaşça başını salladı. "Biraz korkuyorum," diye itiraf etti. "Sorun değil," dedi boynuzgaga. "Ben hep yanında olacağım." Birlikte savanayı aşmaya koyuldular; mirketin koyu renkli burnu merakla seğiriyor, boynuzgaganın gri bacakları otların üzerinde hafifçe adım atıyordu.

Sık bir çalılığın içinde bir aralık bulana dek yürüdüler. Ötesinde, gizli bir bahçe rengârenk çiçeklerle—kırmızı, sarı ve mor—dolup taşıyor, havada lezzetli böcekler vızıldıyordu. "Vay canına!" diye soludu mirket. Boynuzgaga geniş kanatlarını çırptı. "Hadi içeri girelim!" Ama mirket duraksadı, uzun kuyruğu bacaklarına dolandı. "Ya çok büyükse?" diye fısıldadı.

"Yeterince cesursun," dedi boynuzgaga yumuşak bir sesle. "Sadece beni izle." Aralıktan atladı ve mirket derin bir nefes aldı. Yapraklara sürtünen kum rengi tüyleriyle aralıktan sıyrıldı. İçeride bahçe daha da güzeldi. Çiçekler esintide başlarını sallıyor, tombul böcekler yerde sürünüyordu. Mirketin kehribar gözleri hayretle kocaman açıldı.

"Şunlara bak!" diye haykırdı boynuzgaga, sulu bir kurtçuğu gagalayarak. Mirket de bir tane denedi. "Mmm, nefis!" dedi, keyfi yerine gelerek. Daha derinlere daldılar; küçük bir gölet ve meyvelerle dolu bir çalı buldular. Mirket utangaçlığının eriyip gittiğini hissetti. "Bu çok eğlenceli!" dedi, arka ayakları üzerinde dimdik durarak. Boynuzgaga gülümsedi. "Gördün mü? Maceralar bir arkadaşla daha güzel."

Birden durdular. Büyük, dikenli bir çalı yollarını kesmişti; dalları birbirine dolanmış ve keskinleşmişti. "Eyvah," dedi mirket. "Buradan geçemeyiz." Parlak kehribar gözleri endişeyle boynuzgagaya baktı. Boynuzgaga çalıyı inceledi. "Birlikte yerinden oynatabiliriz," dedi. "Ben çekerim, sen itersin." Mirket emin değildi ama arkadaşına güveniyordu.

Boynuzgaga uzun gagasıyla bir dalı yakalayıp çekti. Mirket var gücüyle itti, küçük patileri toprağa gömüldü. Önce çalı kımıldamadı. "Denemeye devam et!" diye teşvik etti boynuzgaga. Mirket homurdanıp daha da sert itti. Yavaş yavaş dikenli çalı kaymaya başladı. "Başarıyoruz!" diye ciyakladı mirket, kuyruğu heyecanla sallanarak.

Son bir hamleyle çalı yana kaydı. Mirket soluk soluğa yere yığıldı ama yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Başardık!" diye sevindi. Boynuzgaga sevinçle kanatlarını çırptı. "Takım çalışması!" dedi. "Sen güçlü ve cesurdun." Mirket içinde sıcak bir parıltı hissetti. Arkadaşına yardım etmek onu her zamankinden daha büyük ve daha cesur hissettirmişti.

Bahçenin gizli bir bölümüne adım attılar; orada daha da çok çiçek açıyor ve tatlı bir dere şırıldıyordu. "Burası bizim özel yerimiz," dedi boynuzgaga. Mirket başını salladı, kehribar gözleri parlıyordu. "Senin sayende başardım," dedi. "Ben de senin sayende!" diye güldü boynuzgaga. Birlikte oturup kelebeklerin güneş ışığında dans edişini izlediler.

Mirket başlangıçta ne kadar utangaç hissettiğini düşündü. Şimdi, boynuzgaga yanındayken her şeye hazır hissediyordu. "Beni yüreklendirdiğin için teşekkürler," dedi. "Cesaretimi bulmama yardım ettin." Boynuzgaga gagasıyla onu usulca dürttü. "Arkadaşlar böyle yapar," dedi. "Sen de bana yardım ettin. Takım çalışması ikimizi de güçlendirir."

Güneş batmaya başlayıp gökyüzünü turuncu ve pembeye boyarken, gizli bahçeyi birlikte keşfettiler. Parlak taşlar, tatlı meyveler ve yapraklı bir ağacın altında sıcacık bir köşe buldular. Mirket nöbet tuttu; tetikte duruşu boynuzgagayı güldürdü. "Doğuştan kâşifsin," dedi boynuzgaga. Mirket ışıldadı, ucu koyu kuyruğu mutlulukla sallandı.

"Geri geleceğimize söz mü?" diye sordu mirket. "Söz," dedi boynuzgaga. "Hem daha nice maceralar yaşayacağız." Mirket göğsünde mutlu bir sıcaklık hissetti. Bir arkadaşa yardım etmenin onu cesur kıldığını öğrenmişti. Takım çalışması ve iyilikle iki arkadaş gizli bir hazine bulmuştu—sadece bir bahçe değil, sonsuza dek sürecek bir dostluk.

Eve dönerlerken mirket artık utangaç hissetmiyordu. Arka ayakları üzerinde dimdik durdu, kehribar gözleri parıldadı. "Yarın aynı saatte?" diye sordu. Boynuzgaga başını salladı. "Burada olacağım." İyi geceler dilediler ve mirket yuvasına koştu, kalbi dopdoluydu. Boynuzgaga gibi bir arkadaşıyla her günün bir macera olacağını biliyordu.

Ertesi sabah mirket erkenden uyandı, arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu. Boynuzgagayı çalılığın yanında beklerken buldu. "Daha fazla eğlenceye hazır mısın?" diye sordu boynuzgaga. "Hazırım!" dedi mirket. Ve birlikte bahçeye adım attılar; keşfetmeye ve daha nice maceralar paylaşmaya hazırdılar, dostlukları her adımda daha da güçleniyordu.

Böylece güneşli savanada küçük mirket ve dost canlısı boynuzgaga en iyi arkadaş olarak kaldılar. İşbirliğinin özgüven kazandırdığını ve gerçek bir arkadaşın seni yüreklendirdiğini öğrenmişlerdi. Her gün yeni harikalar getiriyordu ve gizli bahçelerinde cesur ve mutlu bir şekilde bunlarla birlikte yüzleşiyorlardı.